

ERHARD LUDWIG

Abstrakt:

Německý politik a ekonom Ludwig Erhard se stal roku 1949 poslancem CDU (Christlich Demokratischen Union), v letech 1949-1963 ministrem hospodářství, 1957-1963 vicekancléř, 1963-1966 nastoupil do funkce spolkového kancléře (po Konrádu Adenauerovi), 1966-1967 byl zvolen za předsedu CDU. Stal se pokračovatelem v Adenauerově politice bez ohledu na změny v mezinárodních vztazích. V ekonomice za svého působení prosazoval koncepci sociálního tržního hospodářství, které bylo řádem, který spojoval ekonomickou svobodu reprezentovanou tržním systémem se sociální jistotou založenou na státem garantovaných systémech sociálního pojištění a sociální pomoci. Hospodářský vzestup Německa v poválečných letech mu získal pověst "otce hospodářského zázraku".

Klíčová slova:

Ekonomická reforma, ordoliberalismus, otec hospodářského zázraku, hospodářský růst, poválečné Německo, sociální tržní hospodářství

Key words:

Economic reform, ordoliberalism, father of the Germany's economic miracle, economic growth, post-war Germany, social market economy

Names:

Adenauer K., Clay L., Eucken W., Kiesinger K., Müller-Armack A.

Biografie

Ludwig Erhard se narodil 4. února 1897 ve Fürthu (Bavorsko) jako syn obchodníka s textiliemi Wilhelma Philippa Erharda a jeho ženy Augusty. Po návratu z první světové války, v níž utrpěl těžká zranění, nastoupil na vysokou obchodní školu v Norimberku. Tu absolvoval v roce 1922. Následně se vydal studovat politickou ekonomii, management, marketing a sociologii na univerzitu Johanna Wolfganga Goetheho ve Frankfurtu nad Mohanem. Doktorát politických věd (Dr. Rer. Pol.) zde získal v roce 1925.

Po studiích působil na akademické půdě jako vědecký pracovník zabývající se výzkumem trhu. Svě práce věnoval tržním mechanismům, ekonomickým bariérám, vládním ochranným opatřením, hyperinflaci a dalším ekonomickým problémům meziválečného Německa. Během akademického působení založil za pomoci příspěvku soukromých německých firem vlastní ekonomicko-výzkumný institut. V práci

na univerzitě pokračoval i po nástupu Adolfa Hitlera k moci. Díky zraněním z první světové války nebyl odveden, a tak se dále věnoval národohospodářství. Některé jeho vědecké práce však byly brzy zakázány, neboť se v nich zabýval poválečným uspořádáním země. V roce 1942 byl Ludwig Erhard z univerzity vyloučen.

Erhard se nikdy neztotožňoval s nacionálním socialismem a nebyl jím kompromitován. Proto se stal věrohodným i pro západní okupační mocnosti. Jako hospodářský poradce spolupracoval s americkou okupační správou od května 1945, pak se stal ministrem hospodářství bavorské zemské vlády a nakonec v roce 1948 ředitelem hospodářské správy britské a americké zóny.

20. června 1948 vyhláší měnovou reformu, pak ukončuje kontrolu cen a mezd. Protože většinu zmíněných kroků nad rámec měnové reformy provedl Ludwig Erhard náhle a bez konzultací s poválečnou vojenskou administrativou, nechal si jej rozladěný velitel americké okupační správy Lucius Clay okamžitě předvolat [1]:

„**Clay:** „Jak jste si mohl troufnout uvolnit náš přidělový systém v situaci, kdy všude kolem sebe vidíme nedostatek potravin!?“

Erhard: „Ale pane veliteli, já jsem přidělový systém neuvolnil, já ho zrušil! Od teď bude jediným přidělovým lístkem, který lidé budou potřebovat, německá marka. A lidé se budou velmi snažit, aby tyto německé marky získali. Jen počkejte a uvidíte ...“

Clay: „Pane Erharde, moji poradci mi říkají, že děláte ohromnou chybu.“

Erhard: „Neposlouchejte je, pane generále, moji poradci mi říkají totéž.“

Pouze díky své autoritě a pozitivním výsledkům provedených ekonomických opatření zůstal nakonec Ludwig Erhard bez postihů. V první vládě SRN v čele s kancléřem Adenauerem zasedl Erhard jako ministr hospodářství. V této funkci působil ve všech Adenauerových vládách, až do roku 1963. Razil ideu sociálně tržního hospodářství, které mělo nastartovat poválečnou obnovu. I přes odpor socialistické opozice se mu dařilo tuto politiku prosazovat a to více než úspěšně. SRN rychle překonalo krizi a nastal boom, pro který historie našla označení „*hospodářský zázrak*“ a Erhard se stal jeho duchovním otcem („Vater des deutschen Wirtschaftswunders“).

V roce 1963 nastoupil Ludwig Erhard po Konrádu Adenauerovi do křesla německého kancléře. Oproti svému politicky ostráženému předchůdci zde ale působil příliš těžkopádně. Kvůli ekonomickým problémům země v 60. letech a své nerozvážnosti při rozhodování proto nedokázal stín Konráda Adenauera nikdy překročit. Do historie Německa se tedy Ludwig Erhard zapsal jako nadprůměrný ministr hospodářství, avšak průměrný kancléř. Přesto zaznamenal i ve funkci kancléře řadu politických úspěchů. Navázal diplomatické styky s Izraelem i se zeměmi socialistického bloku, zdárně se podílel na procesu evropské integrace, prohloubil ekonomické i vojenské vztahy Německa s USA.

V roce 1966 pomohl „Gumový lev“ (Erhardova přezdívka) své CDU vyhrát volby. Kancléřem na další volební období se ale již nestal, neboť byla vytvořena velká koalice s SPD. Ta vynesla do čela vlády Kurta George Kiesingera. Zlatá éra demokratického Německa tímto skončila.

Ludwig Erhard zemřel 5. května 1977 v Bonnu na selhání srdce.

(*Euroekonom* [on-line])

"Po druhé světové válce jsem zavedl taková opatření, která dodnes s vášní mně vlastní i nadále prosazují. V hospodářském sektoru jde i o to, aby praxe odpovídala úsilí o zavedení všeobecného, volného, světového trhu, bez zbytečných omezení a bez diskriminace. Jde o to, překonat protekcionismus a národní úzkoprsost. Je třeba odstranit všechno, co vede k umělým překážkám v úsilí o hospodářskou soutěž."

(Erhard, 1997, s. 267)

Ordoliberalismus

Ekonomické problémy konce 20. a počátku 30. let vedly některé ekonomy ke smířlivějšímu postoji k aktivitám státu. Před 2. světovou válkou tyto nové postoje daly vzniknout novému proudu ekonomického myšlení známému jako neoliberalismus. Neoliberalismus považuje za nejlepší hospodářský řád volnou konkurenci, přesto mu nejde o návrat k „laissez faire“ ale o regeneraci tržního hospodářství v určitém institucionálním rámci.

Ve stejném období se v Německu formuje tzv. freiburská škola, která za svou základní myšlenku považuje existenci vazby a podmíněnosti mezi hospodářským a právním řádem. Hospodářský řád nelze ponechat na spontánní evoluci, ale nezastupitelnou úlohu při vzniku a upevňování hospodářského řádu má stát. V důsledku toho má politika vytvářet rámec všeobecných podmínek pro fungování tržní ekonomiky a stát má vytvořit právní řád, který zabezpečí hospodářské svobody,

ochránějí vlastnictví a zabezpečí dodržování smluv. Spojení svobody a řádu je obsaženo v pojmu ordoliberalismus, kterým je tato škola také označována.

Ludwig Erhard patřil k předním teoretikům ordoliberalismu. Důležitá byla především jeho snaha naroubovat ordoliberalní teorie na reálnou ekonomiku. Navazoval především na koncepci sociálního tržního hospodářství A. Müllera-Armacka a W. Euckena. Na jejím základě definoval hlavní zásady své hospodářsko-politické koncepce, která stála na principech spojujících individuální svobodu se společenskou solidaritou (princip solidarity v křesťanském pojetí) a principem subsidiarity (vše, co může jednotlivec z vlastní iniciativy a vlastními silami dokázat, má učinit sám; pouze tam, kde to není možné, nastupuje samospráva či stát, případně jiné instituce). Základními pilíři sociálního tržního hospodářství jsou princip konkurence, měnový systém založený na stabilní měně a sociální řád. Svě zásluhy má Ludwig Erhard i na tvorbě zákona proti omezování hospodářské soutěže v SRN.

V Západním Německu tak vznikl v celém světě uznávaný a obdivovaný tzv. „hospodářský zázrak“ jako nejvlivnější součást neoliberalismu. Tento „německý zázrak“ trval, překvapivým způsobem, dlouhou dobu. Překvapivým způsobem proto, že za normálních okolností vše, co se týká hospodářství, má pomíjivou tendenci. Všeobecně hospodářské podmínky rozvoje ekonomiky rovněž zpravidla podléhají tří až čtyřletým konjunkturálním cyklům. Ekonomická politika má tím velice zúžený časový horizont. Sleduje takřka denně se měnící nároky a nálady různých zájmových skupin a voličů.

„Německý hospodářský zázrak“ přetrvával naproti tomu skoro dvě desetiletí. Podařilo se to zejména proto, že ordoliberalismus byl nejpropracovanější teoretickou koncepcí a že v Německu pro jeho rozvoj byly vhodné podmínky. V poválečném období přispěl k obnově tržní ekonomiky Německa, kdy prvořadým úkolem státu bylo vytvořit právně institucionální řád, který zaručí volnou tržní konkurenci.

„Německý hospodářský zázrak“ začal 20. června 1948, dnem, kdy legendární „otec německého hospodářského zázraku“, Ludwig Erhard, zrušil potravinový a zboží lístkový systém v britsko-americké okupační zóně Německa a vyhlásil volné ceny na všechny druhy zboží. Tímto krokem zahájil, v zaniklé Německé říši, politiku „sociálního tržního hospodářství“.

V pojetí freiburské školy je sociálně tržní hospodářství řádem, který spojuje ekonomickou svobodu se sociální jistotou. Toto pojetí bylo velmi přitažlivé pro poválečné reformy, které vedly k vytvoření bohatého Německa se silnými sociálními programy.

Rámcové podmínky společenského řádu musí zajistit individuální svobodu. Tím dochází k respektování jednoho ze tří principů, které tvoří hodnotový základ systému a to principu osobnosti. Druhý princip, princip společenské solidarity, který znamená vzájemnou odpovědnost lidí, a tím řešení zájmových protikladů způsobem, který neomezuje zájmy jednotlivců. Princip subsidiarity znamená, že vše, co může jednotlivec z vlastní iniciativy a vlastními silami dokázat, za něj společnost neudělá a ani ho nezbaví odpovědnosti. Tato hodnotová základna poskytuje bázi pro konkrétní řád jako soubor pravidel, zákonů a institucí, jehož vytvoření je velmi obtížné.

(Sojka, 2004)

Erhardova ekonomická reforma

Mluví-li se o Erhardově reformě, mívá se tím zpravidla měnová reforma z 20. června 1948, jejímž hlavním cílem bylo odstranit obrovskou inflaci, která byla během války zadržována pro její financování. Měnová reforma však byla pouze prvním krokem k tomu, aby se mohl uskutečnit přechod k regulované peněžně tržní ekonomice. Likvidace inflace, obnovení stability měny a nastolení ekonomické rovnováhy k tomu byly základním předpokladem.

Vytvoření měnového mechanismu schopného po měnové reformě zabezpečovat stabilitu měny probíhalo v krocích. Nejprve byly v jednotlivých západních zónách vytvořeny centrální zemské banky. Počátkem roku 1948 pak byla založena Bank deutscher Lander (BdL), která měla vlastní aparát k uskutečňování obchodní činnosti. Právně byla sesterskou bankou ostatních zemských centrálních bank, současně však tvořila vrchol centralizovaného bankovního systému. BdL prováděla veškerý platební styk s cizinou. Vydáním emisního zákona získala i právo emise bankovek.

Nejzávažnější problém, kterému bylo po provedení reformy třeba čelit, byl poměrně velký vzestup cen. Obyvatelstvo totiž po válečném strádání nespořilo a veškeré peníze získané zákonným čerpáním ihned uplatňovalo na trhu. Výroba však ještě nebyla připravena rychle uspokojit vzniklou poptávku. Potřeba likvidity přinutila podniky, aby dosud skrývané zásoby uplatnily na trhu. Možnosti úvěrování byly totiž omezené (banky nesměly poskytovat žádné úvěry kromě směnečných).

Vzhledem k tomu, že hlavním zdrojem inflačních tlaků bezprostředně po reformě bylo zákonné čerpání z vázaných vkladů, přikročilo se po třech měsících k jeho podstatnému omezení tím, že 70 % těchto vkladů bylo anulováno. Efektivní poptávka tak byla výrazně omezena.

Dalším výrazným faktorem působícím protiinflačně byla úvěrová politika. Když po zrušení zákazu poskytování kontokorentních úvěrů v srpnu 1948 došlo k úvěrové expanzi, přistoupila centrální banka ke zvýšení povinných rezerv obchodních bank z dřívějších 10 % na 15 %. Současně byla omezena možnost bank rediskontovat směnky pouze na případy, kdy se jednalo o financování zahraničního obchodu anebo o státem uznané akce.

Významnou roli sehrála také dohoda s odbory, které projevíly ukázněnost ve svých mzdových požadavcích jako odpověď na stanovení stabilních oficiálních cen potravin, nájemného a dopravních tarifů. Mzdový růst byl proto mírný a nestal se faktorem případné inflační spirály.

Výsledky této politiky se projevíly již koncem roku 1948. Cenový růst se zastavil a naopak došlo k poklesu cenové hladiny. Vyrovnala se nabídka a poptávka a černý trh postupně zmizel.

„Restriktivní politika, jejímž cílem bylo čelit inflaci a zabezpečit stabilitu měny, svoji roli splnila, a proto centrální banka začala od druhé poloviny roku 1949 tuto svoji politiku uvolňovat. V srpnu 1948 uvolnila peněžním ústavům 100 mil. DM na poskytování exportních úvěrů a 200 mil. DM na úvěry investiční. Zároveň také snížila povinné rezervy obchodních bank. Vláda dále ovlivňovala sklon k úsporám obyvatelstva tím, že vydávala státní cenné papíry a každému kupci poskytovala daňové úlevy.“

(Slaný, Žák, 1999, s. 230)

V roce 1949 začínají vstupovat na pole investování zahraniční zdroje pomocí Marshallova plánu. Závazky SRN z Marsallova plánu byly oceněny na 6,7 mld. DM. Po 11 letech od skončení Marshallova plánu byla převážná část těchto dluhů splacena. Tato pomoc se transformovala do domácí ekonomiky tak, že domácí podniky platily za dovozy v rámci této pomoci v markách a tyto zdroje se pak uvolňovaly na investice.

(Slaný, Žák, 1999)

Erhard a Evropské společenství

V podstatě lze říci, že Evropské společenství se vydalo přesně tou cestou, kterou mu předpověděl Ludwig Erhard ve své klasické práci *Blahobyť pro všechny*. Erhard nedůvěřoval bruselské byrokracii už v samých začátcích a varoval před touto cestou vedoucí až ke společné měně. Ačkoli byl skutečně pravým Evropanem, dnes by byl samozřejmě považován za anti-Evropana. Byrokracie v Bruselu se tedy začala pozvolna rozrůstat, rozpočet se neustále zvyšoval. V roce 1970 činil

rozpočet ES ještě pouhých 9,5 miliardy marek, dnes je to už 200 miliard marek. Vše se stále více a více byrokratizovalo, a s byrokracií a subvencemi rostla přirozeně i korupce.

(Občanský institut [online])

Komplex závisti

„Komplex závisti, kterým jsme my Němci dost postiženi, hraje významnou roli. Výhody, které někdo z nás získal, připravují našeho souseda o klidný spánek.“

(Erhard, 1997, s. 143)

Každý člověk na této zeměkouli sleduje své egoistické cíle, avšak je nutné rozlišovat mezi konstruktivním komplexem závisti a destruktivním komplexem závisti.

a) konstruktivní komplex závisti - má v sobě určité jádro hmotné zainteresovanosti - získat rovněž pocit úspěchu (získat hmotné a sociální výhody)

b) destruktivní komplex závisti – neusiluje o to získávat materiální statky a sociální prestiž, nýbrž se mu jedná o to hodnoty zničit.

Destruktivní komplex závisti je politickým základem třídního boje, kterého se Ludwig Erhard nadevše obával. Podle něho je nejdůležitějším prvkem „sociálního tržního hospodářství“, že společenské vědomí jednotlivce musí vést k jednání pro celek. Jedná se tím o diametrální rozdíl ve srovnání se základy liberálního tržního hospodářství s jeho „smrtnými“ konjunkturními cykly, kde jedná každý pouze sám za sebe nebo, v extrémním případě, kde jeden bojuje proti druhému (destruktivní komplex závisti). Konstruktivní egoismus jednotlivce, tak jako jeho sociální a hospodářské požadavky, musí být v souladu s celkem. Tzn. každý má právo vyžadovat snížení cen potravin, zvýšení mezd, stabilizaci cen spotřebního zboží, ochranu před nezaměstnaností atd., pokud tím dodržuje pravidla hospodářské soutěže a neporušuje tím zájem celku.

„Nebudujeme žádné egyptské pyramidy jako samoučel... každé dodatečné pracovní místo a každý další, jiný, prostředek ke zvyšování výkonu slouží nakonec k obohacení lidského bytí všem v oblasti sociálního tržního hospodářství pracujících a tvořících lidí. Nikdy nepřestanu dbát o to, aby plody hospodářského pokroku pronikaly ke stále širším vrstvám, až nakonec dosáhnou všech vrstev našeho národa.“

(Erhard, 1997, s. 221)

Sociální tržní hospodářství versus Laissez-faire

„Nemám nic proti tomu, aby každý sledoval své zájmy. Je to naprosto legitimní. Jedná se ovšem o legitimitu do určité míry. Funkcionáři, organizace a zájmové skupiny si musí být vědomi toho, že své zájmy je třeba sladit se zájmy celého národa. Je nutné, aby věděli, že jejich úmysly nevyjdou, když se budou stavět vůči ostatním bez citu a na základě svého mocenského postavení se budou snažit pouze urvat to, co se momentálně urvat dá...“

(Erhard, 1962, s. 593)

Podle Ludwiga Erharda moderní skrytý a plíživý „Laissez-fair“ tzv. svobodného tržního hospodářství postupem času donutí národ odstoupit od „sociálního tržního hospodářství“ a vtěsná ho do jakéhosi začarovaného kruhu „soukromého monopolizmu s lidskou tvářič“. Tento „soukromý monopolizmus s lidskou tvářič“ bazíruje na šesti nosných sloupech:

- 1) Monopolistický, gigantický průmysl a ovládnutí masmédií s neustálou tendencí zničit střední podnikatelské vrstvy.
- 2) Globální monopolizace v internacionálním měřítku a slučování gigantických podniků (banky, pojišťovny atd.).
- 3) Manipulace veřejného mínění a s tím spojená korupce tradičních demokratických stran.

- 4) Degradování národních parlamentů na symbolicky formální instituce se zachováním tradičních ústavních svobod (občanská ústavní práva).
- 5) Gigantická byrokratizace sloužící k zachování a ochraně soukromých monopolů.
- 6) Gigantická, dlouhodobá nezaměstnanost a její kontrolní správa prostřednictvím méněcenných sociálních podpor (anulování „blahobytu pro všechny“)

Americký prezident Bill Clinton rozšířil – ve smyslu Ludwiga Erharda – drasticky střední podnikatelskou vrstvu, snížil daně a tím prakticky nezaměstnanost v USA zredukoval na minimum.

Obrat v hospodářské politice

Konec „hospodářského zázraku“ se datuje 8. červnem 1967 – tedy dnem, kdy německý parlament (Spolkový sněm) odhlasoval „Zákon k zajištění stability a hospodářského růstu“. Tím uvalil na ekonomiku povinnost stabilních cen, vysoký stupeň zaměstnanosti a zahraničně hospodářskou rovnováhu. Důsledkem toho měl být „stálý a přiměřený hospodářský růst“.

Ovšem cíle, které si tento „Zákon hospodářského růstu“ kladl, byly již dosaženy Erhardovým „Sociálním tržním hospodářstvím“. Přesněji řečeno, úspěchy Erhardovy ekonomiky tyto cíle ještě předčily:

- Erhard docílil míry hospodářského růstu, která nikdy předtím a ani nikdy potom nebyla v Německu překonána.
- Erhard zajistil stabilitu cen. To byl obrovský výkon, neboť poválečné časy bývají doprovázeny vysokou inflací a měnovými zvraty.
- Erhardovi se podařilo během několika málo let krok za krokem zajistit plnou zaměstnanost. To byl veliký úspěch, neboť původní výchozí ekonomická pozice byla vysoce deprimující: Výrobní podniky byly zničeny každodenními kobercovými nálety západních spojenců a ve zbylých továrnách, které přežily, se ucházelo o práci nejen místní obyvatelstvo, ale ještě i milióny uprchlíků z východoevropských oblastí.

Kombinace plné zaměstnanosti, vysokého hospodářského růstu a stabilních cen znamenala, že se situace příjmů obyvatelstva, doslova každého člověka, během několika let začala neuvěřitelným tempem zlepšovat.

„Hospodářský zázrak“ se tím stal „zázrakem sociálního míru“, který zrodil nové sebevědomí a vytlačil agresivní nacionalismus z podvědomí obyvatelstva, jenž byl v první polovině 20. století charakteristickou doménou německé psychologie.

(Berwid-Buquoy, 2002)

Shrnutí

Nesporné je to, že německý systém sociálně tržního hospodářství, i když od roku 1948 prodělal mnoho změn, se osvědčil. Zaručil obyvatelům mimořádně vysoký blahobyt, vybavil je rozvětveným systémem sociálního zabezpečení. Dále je pro něj charakteristické:

- disponuje v Evropě nejstabilnější měnou,
- vyrovnal se s externími šoky 70. let,
- udržuje zdravé konkurenční prostředí.

Zejména také díky postavení Bundesbanky vykazuje Německo dlouhodobou ekonomickou stabilitu. I když dnešní hospodářský systém v Německu vypadá v jednotlivostech jinak, hlavní rysy koncepce sociálně tržního hospodářství byly zachovány. Důležité také je, že tento koncept je přijímán naprostou většinou německé společnosti a je spojujícím prvkem zajišťujícím hluboký společenský konsensus v hlavních hospodářskopolitických otázkách.

Hlavní díla

- Kriegsfinanzierung und Schuldenkonsolidierung (1943)
- Deutschlands Rückkehr zum Weltmarkt (1953)
- Wohlstand für Alle (1957)
- Deutsche Wirtschaftspolitik. Der Weg zur Sozialen Marktwirtschaft (1962)

(Wikipedia [on-line])

Poznámky:

[1] Rozhovor převzat z prezentace Výpočetní centrum VŠE [online]. Praha: <http://vc.vse.cz>. Posl. úpravy 28.4.2008 [cit. 2008-05-01]. URL: <http://nb.vse.cz/~stastnyd/DET502-15-Ordo.pps>

Použitá literatura a internetové zdroje:

BERWID-BUQUOY, J. (2002): *Otec německého hospodářského zázraku Ludwig Erahdr: citáty, analýzy, komentáře*. Herbia, České Budějovice, 2002.

ERHARD, L. (1997): *Wohlstand für Alle (Blahobyt pro všechny)*. Düsseldorf, 1997.

ERHARD, L. (1962): *Deutsche Wirtschaftspolitik. Der Weg zur Sozialen Marktwirtschaft (Německá hospodářská politika)*. Düsseldorf, 1962.

HOLMAN, R. (1999): *Dějiny ekonomického myšlení*. C.H.Beck, Praha, 1999.

SLANÝ, A.; ŽÁK, M. (1999): *Hospodářská politika - I.vydání*. Praha, C. H. BECK, 1999.

SOJKA, M. (2002): *Kdo byl kdo: světoví a čeští ekonomové*. Praha, Libri, 2002.

SOJKA, M. (2004): *Stručné dějiny ekonomických teorií*. Praha, Eupress, 2004.

Wikipedia, The Free Encyclopedia [online]. San Diego: Wikipedia, The Free Encyclopedia. Posl. úpravy 24.2.2008 [cit. 2008-05-01]. URL: http://en.wikipedia.org/wiki/Ludwig_Erhard

Euroekonom.cz – Ekonomický portál [online]. Praha: Euroekonom.cz. Posl. úpravy 11.4.2008 [cit. 2008-05-01]. URL: <http://www.euroekonom.cz/osobnosti-clanky.php?type=jv-erhard>

Občanský institut [online]. Praha: Občanský institut. Posl. úpravy 28.4.2008 [cit. 2008-05-01]. URL: <http://www.obcinst.cz/clanek.asp?id=645>

7. května 2008

Jana Mrázová

3. ročník, K05101